

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2301/2023
06.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, чији је пуномоћник Драган Вељковић адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5342/2022 од 21.12.2022. године, на седници одржаној 06.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5342/2022 од 21.12.2022. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 5342/2022 од 21.12.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 268/2020 од 27.09.2022. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да за период од 01.04.2017. до 31.12.2019. године накнади штету тужили, и то:

- на име разлике између минималне зараде и исплаћене зараде у укупном износу од 223.748,62 динара, од чега: за април 2017. године 5.111,02 динара, за мај 2017. године 8.580,46 динара, за јун 2017. године 7.423,98 динара, за јул 2017. године 6.290,05 динара, за август 2017. године од 8.611,33 динара, за септембар 2017. године 6.290,05 динара, за октобар 2017. године 7.450,69 динара, за новембар 2017. године 7.450,69 динара, за децембар 2017. године 6.290,05 динара, за јануар 2018. године 11.280,80 динара, за фебруар 2018. године 7.450,69 динара, за март 2018. године 10.004,10 динара, за април 2018. године 8.727,39 динара, за мај 2018. године 11.280,80 динара, за јун 2018. године 8.727,39 динара, за јул 2018. године 10.039,96 динара, за август 2018. године 11.321,24 динара, за септембар 2018. године 7.477,40 динара, за октобар 2018. године 11.321,24 динара, за новембар 2018. године 10.039,96 динара, за децембар 2018. године 8.758,68 динара, за јануар 2019. године 13.653,62 динара, за фебруар 2019. године 2.368,89 динара, за март 2019. године 2.783,02 динара, за април 2019. године 3.197,16 динара, за мај 2019. године 3.611,30 динара, за јун 2019. године 2.368,89 динара, за јул 2019. године 3.611,30 динара, за август 2019. године 3.197,16 динара, за септембар 2019. године 2.783,03 динара, за октобар 2019. године 3.611,30 динара, за новембар 2019. године 2.309,93 динара и за децембар 2019. године 325,03 динара,

- разлике између исплаћеног и припадајућег додатка на зараду по Закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године у укупном

износу од 101.591,88 динара, од чега: за април 2017. године 2.298,12 динара, за мај 2017. године 3.858,12 динара, за јун 2017. године 3.338,12 динара, за јул 2017. године 2.818,12 динара, за август 2017. године 3.858,12 динара, за септембар 2017. године 2.818,12 динара, за октобар 2017. године 3.338,12 динара, за новембар 2017. године 3.338,12 динара, за децембар 2017. године 2.818,12 динара, за јануар 2018. године у износу од 5.054,12 динара, за фебруар 2018. године 3.338,12 динара, за март 2018. године 4.482,12 динара, за април 2018. године 3.910,12 динара, за мај 2018. године 5.054,12 динара, за јун 2018. године 3.910,12 динара, за јул 2018. године 4.482,12 динара, за август 2018. године 5.054,12 динара, за септембар 2018. године 3.338,12 динара, за октобар 2018. године 5.054,12 динара, за новембар 2018. године 4.482,12 динара, за децембар 2018. године 3.910,12 динара, за јануар 2019. године 6.095,37 динара, за фебруар 2019. године 1.184,45 динара, за март 2019. године 1.391,51 динар, за април 2019. године 1.598,58 динара, за мај 2019. године 1.805,65 динара, за јун 2019. године 1.184,45 динара, за јул 2019. године 1.805,65 динара, за август 2019. године 1.331,24 динара, за септембар 2019. године 1.331,24 динара, за октобар 2019. године 1.805,65 динара, за новембар 2019. године 1.154,97 динара и за децембар 2019. године 350,62 динара,

све са законском затезном каматом од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да на име трошкова целог поступка исплати тужиљи износ од 213.456,00 динара у року од 15 дана од достављања преписа пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 268/2020 од 27.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности тог суда. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев за накнаду штете за период од 01.04.2017. до 31.12.2019. године у висини разлике између исплаћене зараде и износа минималне зараде у укупном износу од 223.748,62 динара, са означеном законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев за накнаду штете за период од 01.04.2017. до 31.12.2019. године у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду по Закључку Владе РС 05 број 120335-2007-14 од 25.12.2008. године у укупном износу од 101.591,88 динара, са означеном законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке, констатовано је повлачење тужбе за накнаду штете у висини трошкова превоза. Ставом петим изреке, обавезана је тужиља да накнади туженој трошкове поступка од 27.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 5342/2022 од 21.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље и потврђена означена првостепена пресуда у ставу другом, трећем и петом изреке. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Тужена је поднела одговор на ревизију.

По оцени Врховног суда, посебна ревизија у овом спору је дозвољена ради уједначавања судске праксе, због чега је применом члана 404. ЗПП одлучено као у првом ставу изреке.

Одлучујући о оспореној пресуди у складу са чланом 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у радном односу код тужене од 16.05.1990. године на радном месту „радник ...“ у Секретаријату за општу управу и заједничке послове. Решењем тужене од 26.03.2019. године, утврђен јој је коефицијент од 6,93 за обрачун плате, који се увећава 0,4 % за сваку годину стажа. Тако обрачуната и исплаћена плата увећавања је по основу радног ангажовања запослених на Косову и Метохији за 50%, по Закључку Владе Републике Србије 05. бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Плата која је тужили исплаћена у спорном периоду од 01.04.2017. до 31.12.2019. године (без увећања за 50% по основу наведеног закључка), била је нижа од минималне зараде, а такође и примљени тзв. „косовски додатак“ од припадајућег. Висина разлике зараде, као и висина разлике додатка на плату (тзв. „косовски додатак“) утврђена је у првој варијанти налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке. По другој варијанти тог налаза, исплаћена плата увећана за 50% била је виша од минималне зараде.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев јер је тужили обрачунавана и исплаћивана плата у складу са чланом 5. став 1. и 6. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 113/17 ... 86/19), која је уз увећање од 50% по означеном Закључку Владе Републике Србије од 25.12.2008. године у спорном периоду била виша од минималне зараде из чл. 111. и 112. Закона о раду.

Ревизијски суд не прихвата изложено становиште нижестепених судова јер сматра да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Тужила, сходно члану 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе, има право на минималну зараду. Поред тога, по Закључку Владе Републике Србије од 25.12.2008. године, тужила има право и на увећање припадајуће плате у висини од 50% месечно. Тужили је у спорном периоду обрачунавана и исплаћивана плата у износу мањем од минималне зараде и на тај износ је вршено увећање од 50% месечно по наведеном Закључку Владе Републике Србије. Такав обрачун није правилан. Тужила је имала право на исплату минималне зараде и право на увећање од 50% обрачунато на тај износ. Плата исплаћена тужили у спорном периоду била је нижа од износа који се добија обрачуном и применом минималне зараде уз увећање исте за 50% месечно, због чега тужила има право на утужену разлику плате.

Следствено изложеном, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке - пресуде нижестепених судова преиначене и усвојен тужбени

захтев у висини утврђеној налазом вештака (прва варијанта), који тужена страна није оспорила.

Одлука о трошковима целог поступка, садржана у трећем ставу изреке, донета је применом члана 165. став 2. у вези са чл. 153. став 1. и 154. ЗПП. Тужила је успела у спору и зато има право на накнаду трошкова поступка за састав тужбе и поднеска у износу од по 9.000,00 динара, жалбе и ревизије по 18.000,00 динара, заступања на два одржана рочишта по 10.500,00 динара, трошкова вештачења од 8.000,00 динара, судске таксе за тужбу, првостепену пресуду, жалбу и другостепену пресуду у износима од по 16.307,00 динара, ревизију у износу од 32.614,00 динара и одлуку по ревизији у износу од 48.921,00 динара.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић